

lighed" eller deslige, udtaler § 10 først — til Oplysning om Udkastets Sprogbrug —, at de alene kunne anses som Opfordring til at gøre Tilbud i Overensstemmelse med Henvendelsernes Indhold, altsaa, som det udtrykkeligt siges i det norske Udkast, ikke som Tilbud. Med Hensyn til selve Reklamationsreglen bemærkes følgende. Man har kun paalagt vedkommende Reklamationspligt, naar Tilbud indløber fra nogen, som Henvendelsen er rettet til, og Modtageren af Tilbudet maa gaa ud fra, at det er fremkaldt ved Henvendelsen. Det er kun saadanne Personer, vedkommende kan skyldes det Hensyn at lade dem vide, at han ikke vil antage deres Tilbud. Andre, der tilfældigt have faaet fat paa Henvendelsen eller paa anden Maade ere blevne bekendte med dennes Indhold, kunne ikke have noget Krav paa Meddelelse, fordi de indsende Tilbud. Man har dernæst kun paalagt Modtageren af Tilbudet at reklamere, naar Tilbudet stemmer med Henvendelsen og fremkommer inden rimelig Tid. Tilbud, der fremkomme meget længe efter Henvendelsen, bør Modtageren ikke være pligtig at besvare. Hvad der skal forstaaes ved rimelig Tid, maa i høj Grad bero paa de konkrete Forhold. Fremkommer Henvendelsen f. Eks. fra en Handlende, der ønsker at sælge Frugt eller Vildt, behøver han ikke at svare paa Tilbud, der først indløbe, efter at Frugtsæsonen er forbi eller Jagttiden er udløben. Tilbudsgiveren bør kunne sige sig selv, at hans Tilbud ikke kan ventes akcepteret under saadanne Omstændigheder. Andre Tilfælde kunne være mere tvivlsomme; Afgørelsen af, om Tilbudet er indløbet inden rimelig Tid, maa være overladt til Domstolens Skøn.

Det er som allerede omtalt en Reklamationspligt, ikke en Svarpligt, Udkastet har paalagt Modtageren af Tilbudet. Naar Tilbudet stemmer med Henvendelsen, behøver Modtageren som Regel ikke længere Betænkningstid, og han maa derfor give Meddelelse indenfor den sædvanlige for Reklamationer fastsatte Tid, d. v. s. uden ugrundet Ophold, og kan ikke uden videre

vente, til den sædvanlige Akceptfrist er ved at udløbe, jfr. det ovenfor Side 31 ved § 4, 2det Stykke bemærkede. Befordringen af Reklamationen maa som sædvanlig ske paa Adressatens Risiko.

Virkingen af, at Modtageren af Tilbudet forsømmer at reklamere, er, at Aftale anses for sluttet med det Indhold, Tilbudet har. Dette er formentlig en retfærdigere Regel end at nøjes med at give Tilbudsgiveren et Erstatningskrav, som han paa Grund af Bevisvanskeligheder ofte vil have svært ved at føre igennem. Og Reglen stemmer med handelsretlig Opfattelse. En lignende Regel som den i Udkastets § 10 indeholdte er bragt i Forslag i det ungariske Udkast § 937, 2det Stykke.

I Tilknytning til Reglen i § 10 har Kommissionen navnlig efter et fra norsk Side udtalt Ønske haft under Overvejelse at give visse Regler til Publikums Beskyttelse mod Hensynsløshed og Vilkaarlighed fra deres Side, der ved Bekendtgørelser eller paa anden Maade offentlig har givet til Kende, at de udføre en vis almindelig Befordring, nemlig Regler om, at Befordrereren ifalder Erstatningsansvar, dels ved Undladelse af behørig Bekendtgørelse angaaende Indstilling af Befordringer eller Forandring af Befordringsplanen, dels ved uden skellig Grund at nægte Befordring.

I sidstnævnte Henseende er det sikkert den almindelige Opfattelse her i Landet, at der ikke, bortset fra hvad der følger af de for Jernbaner, Post- og Telegrafvæsen m. m. gældende Regler, paahviler den, som besørger offentlig Befordring, nogen Befordringspligt. Og som allerede omtalt i Bemærkningerne til § 1 anses Bekendtgørelse af Jernbanekøreplaner, Dampskibslistes, Post- og Telegrafruter ikke for noget Tilbud, men kun for en Opfordring til Publikum om at afgive Tilbud. Men det turde være et Spørgsmaal, som vil være Overvejelse værd, om ikke en Befordringspligt indenfor